HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

ג) ב"ק כג: ע"ש, ג) [נדה טו:], ג) [תוספות בדיבור שלמחר זה ד"ה נשמח כי דבשור המועד לא פליג כלפיה"ש לעיל כו'], ה) [ב"ק מו: ב"ב נב:], ו) תוס' ב"ב ע"ש בשוגג.

גליון הש"ס

גמ' היא קיימא לה ביורה בחין. עיין נדה דף מג ע"ש תד"ה ברשות:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לי ליכי וכו' כיון דלא חשש לבדוק יפה: (ב) בא"ד דלא שכיח שתתרפא וגמר ומגדש לה:

תוספות ישנים

שור מועד דתנן. ול"ת היאך ימלוק רבי על זה הלא מקרא שמעינן לה בפרק כיצד הרגל (בב"ק כג.) ולימא מתן בפליג גבי תמול מל שלשום תני וכו' דמשמעות דוכתיה אינה פייסינהו וי"ל הש"ס ומ"מ מיימי לתיה (ומוכח) [ומוכיח] מקרא דכתב"ג דבתלתא זימני הוי חזקה. ול"ת יש לנו לומר דהכין עמו בכל מקום דבג' זמני הוי חזקה: א) ומסופק הר"י לה הם הך דקתמר תלת כ"ל לגלגב לו לגחר עבר שנים. וגרלה דר"ל לגלגב מלמדמרינן לקמן דתמר לה מדעתך דכסי לא גדשתך. ואי מיירי לגחר עבר שנים מאי קאמר מדעתך דכסי לא גדשתך דמגרש לה כדלמרינן במתני' הלא ודאי לגלגב מדעתך ומשום הכי לא בעי מדעתך דכסי על דכלי מכשים שתכניה לגיעה ו' מקשין לה. ג"ל מ"ם מתרינן תלת מצליחי בלא כתובה דמקח טעות מתני' מיירי שפיר דמשום עקרות הוי מצי למימר אני לא ידעתי שהיתה עם שני בנים עבר שנים ולא ילדה ולימא היינו יודע כן לא נשמיט. וקשה דתמר לקמן תל תלת מאי דקאמר דתמת תם שתהיה עמו עבר שנים שנים תלד. ל"ל דלגלגב עבר שנים קאמר תלת. ויש דקאמר דקמן דתמר לה מדעתך דכסי לא גדשתך. ה"ק אם יפת מליכו ויתמר דבא בנים היה לו ליתי מגרשה. ול"ת מלת בלא כתובה ומלת דנשים שתמרו ממכים ויוכלות ואין להם כתובה אין להם תוספת: **השתא** הוא דכתני. ואין להקשות ה"ב מצליחי נמי ממלי אין לו כתובה תמתר שתמת הוא דכתני וי"ל דטעמת שתמת הוא דכתני מטעמת שתמת מוכלת לענין שלא יוכלו שני בעליה את הכתובה שנתנו בידה אבל אינה מוכלת לחזיה הכתובה מיד שלצליי: שתיכותיך יפה לך מדפדיק. משום דתמר לה מלו היית יודע שכן הוא אפי' אם נותנים לי מאה מנה לא הייתי מגרשך ומשלה גם בטל וכנים ותימה דבגיטין משמע הלא מני דמר לה כי אלא כשאומר לה רע אני מוכלת. אבל הכא לא פירש לה למשום עקרות הוא מוכלת. ול"ת מלת לפרש לה למשום עקרות הוא מוכלת. וי"ל דס"ל מיירי שפיר דמשום עקרות הוא מוכלת ועוי"ל דמייירי שפיר שלא פירש ופעמ"כ ים הוכחה בדבר למשום עקרות הוכלת שכרי יכתה בלא כתובה ויכול לומר מלו הייתי יודע שלא היתה עקרה לא הייתי מוכלת אבל המוכלת משתו משום שם רע לגיך לפרש לתם

קונעם לה וסת. לסמוך עליה להיות דייה שעתה לתנן (נדה דף ג.) כל אשה שיש לה וסת דייה שעתה ולא מטמאינן לה למפרע מעת לעת ועוד לתם קונעת לה וסת והגיע זמן וסתה ולא בדקה טמאה לתורת בזמנו בת"ג: **ולימה מעברת מן הוסת.** לפילו נעקרה פעמים שבדקה בג' וסתות ולא ראתה ושיגתה לתייתה ליום אחר ג' פעמים לפילו הכי מחזקינן וסתה לכשיגיע ושם לא בדקה טמאה לתורת בזמנו בת: **מדעתך דכסי לא גדשתך.** לילו הייתי יודע שאת בת בנים לשני לא גדשתך ומשלה גט בטל למפרע: **מתקיף לה רב פפא.** ולא מני בעלה לבטולי גט בהכי כי אתת מאי הוי אלן מי אתקינן הת ולא מדעתך דהכי לא גילתה לתת מדאתקינן ולמי לא מני לבטולי לתמרינן ליה מספיקא קא מגרשה לה ולא ליכפת לך בה וגמרת בדעתיך לגרושין: **אלא.** לי ליכא למפטריה הכי פטרינן ליה לתמרינן ליה הואיל והיא לתיבית שתורה להיות בריאה ממוליה: **מיהו.** יודע אני שאתמהה הוא שאין לי בנים ולא אתן כתובה: כל שכאת זרע שתינו יורה כאן לינה מוזעה: **הוא**

קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים ואין מטהרת מן הוסת עד שתעקר ממנה שלש פעמים ושור המועד דתנן [א]אין השור נעשה מועד עד שיעידו בו שלשה פעמים: ת"ר [ב]ניסת לראשון ולא היו לה בנים לשני ולא היו לה בנים לשלישי לא תנשא אלא למי שיש לו בנים נישאת למי שאין לו בנים תצא בלא כתובה איבעיא להו נישאת לשלישי ולא היו לה בנים מהו דליתבעוה הנך קמאי מי מצו אמרי לה איגלאי מילתא דאת הוא דגרמת או דלמא מצית אמרה להו השתא הוא דכחשי [ג]מסתברא מצית אמרה להו השתא הוא דכחשי איבעיא להו נישאת לרביעי והיו לה בנים מהו דתיתבעה לשלישי אמרינן לה שתיקותיך יפה מדיבוריך דמצי אמר לה אנא אדעתא דהכי לא גרשתיך מתקיף לה רב פפא אי איהי שתקא אנן מי שתקינן נמצא גט בטל ובניה ממזרין [ד]אלא

אמרינן השתא הוא דברייתא: [ה]הוא אמר מינה והיא אמרה מיניה אמר רבי אמי דברים שבינו לבינה נאמנת וטעמא מאי [ו]היא קיימא לה ביורה כחץ הוא לא קים ליה ביורה כחץ [ז]אמר איהו איזיל אינסיב איתתא ואיבדוק נפשאי אמר רבי אמי אף בזו יוציא ויתן כתובה שאני אומר כל הנושא אשה על אשתו יוציא ויתן כתובה רבא אמר [ח]נושא אדם כמה נשים על אשתו והוא דאית ליה למזייניהי

לא ממחזקינן לה בעקרה עד לתימחזק בתלת זימני ול"ת מן הלגליי נמי לא תפסיד כתובה לתימת ליה הלתת הוא לכתבי כמו שלמומרת לרתשון ולגלי י"ל לטעמה הלתת הוא לכתבי לא מהני לה לתלגלי לגלי לענין שלא תחזיר מה שגבתה מרתשון ומשני לגל קשה לתי בשהה עמה י' שנים היכי קתמר בסמוך גבי ניסת לרביעי והיו לה בנים תו למה מני תמר לה לתעמת דהכי לא גדשתך והת מני בת בנים על כרחו הוא לריך לגרשה כיון דלא זכה ליבום ממנה לכך גרלה לר"י דלגלגב תלת שלא בכתובה ולא משום קנס דקנסוה כמו בשניות לפי שניתת בחיסור מדקבעי בסמוך ניתת לרביעי והיו לה בנים מהו דתיתבעיה לשלישי ומי קנס הוא היכי תיתבע לשלישי תלת גרלה לר"י דבשלמ הכיר בה חיילי ותלת שלא בכתובה משום דהוי מקח טעות ומ"מ כשיש לה בנים מן הרביעי מוחלת ומוטעת לשלישי לתיגלגי מילתא דלאו מקח טעות הוא וכן מלת ר"י בהלכות דרב יהודאי גאון דבלא הכיר בה חיילי אבל הכיר בה יש לה כתובה והת דקתני בתוספתא ניתת למי שאין לו בנים תלת שלא בכתובה מפני שניטואים ניטואי מיטות גרלה שהסופרים טעו וכתבו מיטות במקום טעות דלא שייך כאן לשון מיטות כלל: **אי איהי שתקא אנן מי שתקינן.** ול"ת לתנן בהשולח (גיטין מו: ושם) המוליא לשמו משום שלוטים רבי יהודה אומר לא יחזיר כו' נשתת לאחר זמן והיו לה בנים והיתה מוטעת בכתובתה מ"ר יהודה אומר לה אי שתיקותיך יפה מדבריך והשתת תקשה תשם מי היא שתקה אנן מי שתקינן וי"ל דהשם כיון דתקינן לרבי יהודה לא יחזיר ליכא למימר לה שתיקותיך יפה מדבריך והשתת תקשה תשם מי כיון דלא [ט] תשיב לבדוק יפה בשימני שלוטים גמר בדעתו לגרש בכל ענין ולהכי שתקינן וכי מוטעת בכתובתה מני אמר לה לדעתת למיתב בכתובה לא נתרלה ליפה בשימני שלוטים דכיון דלא יחזיר פריך שפיר היכי שתקינן ותפי' רבינו דלא חייבי השם לקלקולה היינו דוקא בשפיר שלוטים דכיון דלא תשם לבדוק יפה גמר בכל ענין אבל הכא אין בידו לבדוק ומוכיח הדבר שמשום בנים מוליא שכבר ניתת בשנים ולא היו לה בנים היכי קילקולה ולהכי פריך ל"ע אלן מי שתקינן ותתי נמי שפיר הא דתמתת בהשולח דלא משום שם רע ונדר ושלוטים אני מוליאך ובכל ע"ג דלא אמר לה משום שם רע ונדר ושלוטים אני מוליאך מני מקלקל לה בדפי' ומשני דהכא לא שייך קילקולא דלמרינן השתא הוא דבריתא ובשעה שגירשה לא היתה רחויה אבל בשם רע ונדר ושלוטים ליכא קלקולא כשנתגלה בשוף שהשם רע היה שקר ולא היתה שלוטים גם מתחלה לתם היתה לה הוה בריתה לעולם ונדר נמי כיון שיכול להפר כאילו לא היה נדר ותם תמתר בשפ"ק דנדה (דף יב: ושם) אמר גבי אשה שאין לה וסת לא יחזיר תפי' הדר ואיתקן משום קלקולא והשתת והת אין יכול לקלקלה לתמר השתת הוא דבריתת כדתמרי' הכא ותר"י לגל תמי דקלקול בנים אין רפואה מועלת כ"כ ולכך בשעה שגירשה לא היתה בת בנים לגל שכיח (ג) שתרפא לגמרי משגרה לה אבל קלקול דוסת שכיח להתרפאות ולגל גמר ומגרש דימתר אילו הייתי יודע שהם מועיל לה לא הייתי מגרשה וה"ר שלמה מהריונ"ש מירן דהשם ים לאוש שתקבע וסת כמו שהתחילה לקבוע סמוך לגירושין דליכא למימר השתת הוא דבריתת דהא מיגלגי מילתא דסוף נדרים (דף 5:) לתנן בהשואה היו אומרים ג' נשים יולאות ווולות כתובה השמים ביני לניך פי' גלוי לשמים שאין יורה כתן דהכי משמע השם לגמרא כו' חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה בתחר ומקלקלת על בעלה שלא השמים ביני לניך יעשו דרך בקשה יבקשו רחמים על כמו שפר"ח שיעשו שלוחה ויתפייסו וכ"ת דהשם בהיה בתה מחמת טענה והכא בשה מחמת טענה מ"מ ניחוש שמא נתנה עיניה בתחר ועוד דהשם שם אין בתה מחמת טענה מאי נפקא לה מיניה ובמשנה ראשונה למה תמרו יולין ויתן כתובה והשתת דכופין דכופין בשה מחמת טענה ולא חייבי שמא עיניה נתנה בתחר ליכא לאוקמה בידוע שהוא עקור או בשהתה עמו ' שנים ויש לו בנים משה שתרת דלי לאו בשה מחמת טענה לא היו כופין משום ביטול פריה ורביה כיון דיש לו בנים וחך דהכא ליכא לאוקמה בשהה ' שנים ויש לו בנים ובשה מחמת טענה ל"ש לפי' יורה כחץ נמי כופין כיון דלא זכה ליבום ממנה ומיהו י"ל קלא הכיון דיש לו בנים אין לתלות [י]בשום שלו לגל שית בו למימר דלמדכה תיכי היל דלא זכתה כדמתר לעיל ולכך לריכה טעם דיורה כחץ ול"פ שים לו בנים משה שתרת שמא ת"ש מקלקל ויש להשמיטה דמוכח מילתא דשהה ' שנים ולא ילדה ומה שלא תמרה מיד משום דעד ' שנים לא היינו מושגין לדבריה דהוה תלינן בעיניה נתנה בתחר ול"ש לאוקמה בלא נתנה בתחר והשתת לא רלו להפסידה ולאוקמוה תדין משום רשעה בתחר והשתת דלריכ בשה מחמת טענה ומ"מ למשנה ראשונה יולין ויתן כתובה משום דשמא אין לה בנים משום טענה ולא משום עקרות ומ"ש מנה לי בידך והלה אר' איני יודע פטור. תיכי כשהתה עם השלישי ' שנים וכרשב"ג לתמר בתלת זימני הוי חזקה דמקנא לתת טומן גט דומיא דמשום עקרות הוי חזקה דמקנא. וי"ל דס"ל מיירי שפיר דמשום עקרות הוי מוליאה ועוי"ל דמייירי שפיר שלא פירש ופעמ"כ ים הוכחה בדבר למשום עקרות הוכלת שכרי יכתה בלא כתובה ויכול לומר מלו הייתי יודע שלא היתה עקרה לא הייתי יכול לבוזקה. אבל המוליא משתו משום שם רע לגיך לפרש לתם

דיורה כחץ הוא ואמאי מפקי' מינה כתובה. וגבי מתני' דנדרים נמי ששנינו השלש נשים יוצאות ונוטלות כתובה איכא לעיוני הכי דאפי' משנה אחרונה לא פליג למשנה ראשונה אלא משום עיניה נתנה באחר הא לאו הכי כייפי' לאפוקי ויהיב לה כתובה ומ"ש מנה לי בידך והלה אר' איני יודע פטור. וי"ל כיון דנתחייב לו בשעת נשואין

ז) נרלה דל"ל בכב"ג מתי מי בעל מהיען לו דהיל מהיענה ומתפתב לתיהו מהימן וכו'.

ושור המועד. רבי לא פליג לקרא לגלא כלומר השם מתקיימין לדברי רשב"ג לגלא מיתחזק לגלא בתלת זימני ד):

נישאת למי שאין לו בנים תצא בלא כתובה. משמע דמן השני יש לה כתובה וכן משמע בסמוך דקתמר ניטואת לשלישי ולא היו לה בנים מהו לליתבעוה הנך קמאי משמע שהשני נתן לה כתובה ותימה לר"י לתמתי יש לה כתובה מן השני הא כיון לתמר לה לשלישי ל"ש כאן בשהה עמו ' שנים ושור המועד דתנן [ה]אין השור נעשה מועד עד שיעידו בו שלשה פעמים: ת"ר [ו]ניסת לראשון ולא היו לה בנים לשני ולא היו לה בנים לשלישי לא תנשא אלא למי שיש לו בנים נישאת למי שאין לו בנים תצא בלא כתובה איבעיא להו נישאת לשלישי ולא היו לה בנים מהו דליתבעוה הנך קמאי מי מצו אמרי לה איגלאי מילתא דאת הוא דגרמת או דלמא מצית אמרה להו השתא הוא דכחשי [ז]מסתברא מצית אמרה להו השתא הוא דכחשי איבעיא להו נישאת לרביעי והיו לה בנים מהו דתיתבעה לשלישי אמרינן לה שתיקותיך יפה מדיבוריך דמצי אמר לה אנא אדעתא דהכי לא גרשתיך מתקיף לה רב פפא אי איהי שתקא אנן מי שתקינן נמצא גט בטל ובניה ממזרין [ח]אלא

אמרינן השתא הוא דברייתא: [ט]הוא אמר מינה והיא אמרה מיניה אמר רבי אמי דברים שבינו לבינה נאמנת וטעמא מאי [י]היא קיימא לה ביורה כחץ הוא לא קים ליה ביורה כחץ [יא]אמר איהו איזיל אינסיב איתתא ואיבדוק נפשאי אמר רבי אמי אף בזו יוציא ויתן כתובה שאני אומר כל הנושא אשה על אשתו יוציא ויתן כתובה רבא אמר [יב]נושא אדם כמה נשים על אשתו והוא דאית ליה למזייניהי

לא ממחזקינן לה בעקרה עד לתימחזק בתלת זימני ול"ת מן הלגליי נמי לא תפסיד כתובה לתימת ליה הלתת הוא לכתבי כמו שלמומרת לרתשון ולגלי י"ל לטעמה הלתת הוא לכתבי לא מהני לה לתלגלי לגלי לענין שלא תחזיר מה שגבתה מרתשון ומשני לגל קשה לתי בשהה עמה י' שנים היכי קתמר בסמוך גבי ניסת לרביעי והיו לה בנים תו למה מני תמר לה לתעמת דהכי לא גדשתך והת מני בת בנים על כרחו הוא לריך לגרשה כיון דלא זכה ליבום ממנה לכך גרלה לר"י דלגלגב תלת שלא בכתובה ולא משום קנס דקנסוה כמו בשניות לפי שניתת בחיסור מדקבעי בסמוך ניתת לרביעי והיו לה בנים תו למה מני תמר לה לתעמת דהכי לא גדשתך והת מני בת בנים על כרחו הוא לריך לגרשה כיון דלא זכה ליבום ממנה לכך גרלה לר"י דבשלמ הכיר בה חיילי ותלת שלא בכתובה משום דהוי מקח טעות ומ"מ כשיש לה בנים מן הרביעי מוחלת ומוטעת לשלישי לתיגלגי מילתא דלאו מקח טעות הוא וכן מלת ר"י בהלכות דרב יהודאי גאון דבלא הכיר בה חיילי אבל הכיר בה יש לה כתובה והת דקתני בתוספתא ניתת למי שאין לו בנים תלת שלא בכתובה מפני שניטואים ניטואי מיטות גרלה שהסופרים טעו וכתבו מיטות במקום טעות דלא שייך כאן לשון מיטות כלל: **אי איהי שתקא אנן מי שתקינן.** ול"ת לתנן בהשולח (גיטין מו: ושם) המוליא לשמו משום שלוטים רבי יהודה אומר לא יחזיר כו' נשתת לאחר זמן והיו לה בנים והיתה מוטעת בכתובתה מ"ר יהודה אומר לה אי שתיקותיך יפה מדבריך והשתת תקשה תשם מי היא שתקה אנן מי שתקינן וי"ל דהשם כיון דתקינן לרבי יהודה לא יחזיר ליכא למימר לה שתיקותיך יפה מדבריך והשתת תקשה תשם מי כיון דלא [יג] תשיב לבדוק יפה בשימני שלוטים גמר בדעתו לגרש בכל ענין ולהכי שתקינן וכי מוטעת בכתובתה מני אמר לה לדעתת למיתב בכתובה לא נתרלה ליפה בשימני שלוטים דכיון דלא יחזיר פריך שפיר היכי שתקינן ותפי' רבינו דלא חייבי השם לקלקולה היינו דוקא בשפיר שלוטים דכיון דלא תשם לבדוק יפה גמר בכל ענין אבל הכא אין בידו לבדוק ומוכיח הדבר שמשום בנים מוליא שכבר ניתת בשנים ולא היו לה בנים היכי קילקולה ולהכי פריך ל"ע אלן מי שתקינן ותתי נמי שפיר הא דתמתת בהשולח דלא משום שם רע ונדר ושלוטים אני מוליאך מני מקלקל לה בדפי' ומשני דהכא לא שייך קילקולא דלמרינן השתא הוא דבריתא ובשעה שגירשה לא היתה רחויה אבל בשם רע ונדר ושלוטים ליכא קלקולא כשנתגלה בשוף שהשם רע היה שקר ולא היתה שלוטים גם מתחלה לתם היתה לה הוה בריתה לעולם ונדר נמי כיון שיכול להפר כאילו לא היה נדר ותם תמתר בשפ"ק דנדה (דף יב: ושם) אמר גבי אשה שאין לה וסת לא יחזיר תפי' הדר ואיתקן משום קלקולא והשתת והת אין יכול לקלקלה לתמר השתת הוא דבריתת כדתמרי' הכא ותר"י לגל תמי דקלקול בנים אין רפואה מועלת כ"כ ולכך בשעה שגירשה לא היתה בת בנים לגל שכיח (ג) שתרפא לגמרי משגרה לה אבל קלקול דוסת שכיח להתרפאות ולגל גמר ומגרש דימתר אילו הייתי יודע שהם מועיל לה לא הייתי מגרשה וה"ר שלמה מהריונ"ש מירן דהשם ים לאוש שתקבע וסת כמו שהתחילה לקבוע סמוך לגירושין דליכא למימר השתת הוא דבריתת דהא מיגלגי מילתא דסוף נדרים (דף 5:) לתנן בהשואה היו אומרים ג' נשים יולאות ווולות כתובה השמים ביני לניך פי' גלוי לשמים שאין יורה כתן דהכי משמע השם לגמרא כו' חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה בתחר ומקלקלת על בעלה שלא השמים ביני לניך יעשו דרך בקשה יבקשו רחמים על כמו שפר"ח שיעשו שלוחה ויתפייסו וכ"ת דהשם בהיה בתה מחמת טענה והכא בשה מחמת טענה מ"מ ניחוש שמא נתנה עיניה בתחר ועוד דהשם שם אין בתה מחמת טענה מאי נפקא לה מיניה ובמשנה ראשונה למה תמרו יולין ויתן כתובה והשתת דכופין דכופין בשה מחמת טענה ולא חייבי שמא עיניה נתנה בתחר ליכא לאוקמה בידוע שהוא עקור או בשהתה עמו ' שנים ויש לו בנים משה שתרת דלי לאו בשה מחמת טענה לא היו כופין משום ביטול פריה ורביה כיון דיש לו בנים וחך דהכא ליכא לאוקמה בשהה ' שנים ויש לו בנים ובשה מחמת טענה ל"ש לפי' יורה כחץ נמי כופין כיון דלא זכה ליבום ממנה ומיהו י"ל קלא הכיון דיש לו בנים אין לתלות [י]בשום שלו לגל שית בו למימר דלמדכה תיכי היל דלא זכתה כדמתר לעיל ולכך לריכה טעם דיורה כחץ ול"פ שים לו בנים משה שתרת שמא ת"ש מקלקל ויש להשמיטה דמוכח מילתא דשהה ' שנים ולא ילדה ומה שלא תמרה מיד משום דעד ' שנים לא היינו מושגין לדבריה דהוה תלינן בעיניה נתנה בתחר ול"ש לאוקמה בלא נתנה בתחר והשתת לא רלו להפסידה ולאוקמוה תדין משום רשעה בתחר והשתת דלריכ בשה מחמת טענה ומ"מ למשנה ראשונה יולין ויתן כתובה משום דשמא אין לה בנים משום טענה ולא משום עקרות ומ"ש מנה לי בידך והלה אר' איני יודע פטור. תיכי כשהתה עם השלישי ' שנים וכרשב"ג לתמר בתלת זימני הוי חזקה דמקנא לתת טומן גט דומיא דמשום עקרות הוי חזקה דמקנא. וי"ל דס"ל מיירי שפיר דמשום עקרות הוי מוליאה ועוי"ל דמייירי שפיר שלא פירש ופעמ"כ ים הוכחה בדבר למשום עקרות הוכלת שכרי יכתה בלא כתובה ויכול לומר מלו הייתי יודע שלא היתה עקרה לא הייתי יכול לבוזקה. אבל המוליא משתו משום שם רע לגיך לפרש לתם

עין משפט נר מצוה

קיז א מי' פ"ו מהלכות מזקי ממון הלכה ג:

קיח ב מי' פט"ו מהלכות אישות הלכה יד סמג עשין מט טוש"ע אה"ע סימן קנד סעיף ו וסנהד' מלפפ עוד סוף פ"ו דכתובות דף קג.):

קיט ג טוש"ע שם סעיף יח:

קכ ד שם סעיף יט:

קכא ה ו מי' שם [ס"ח וס"ט] טוש"ע שם סעיף ו:

קכב ז מי' פ"ד שם סמג שם טוש"ע אה"ע סימן ג סעיף ט וסימן עו סעיף ז:

מוסף רש"י

ואין מטהרת מן הוסת. לתמורה כל ימי וסתה שמא מרלה (נדה סג:).

תום' חד מקמאי

אמר אזול ואנסיב אתתא ואבדוק נפשאי אמר רב [אמי] אף בזו יוציא ויתן כתובה לפי' רב אחא משבתא ולפי' המאור איכא לפרושי דאמילתא דלעיל קאי דאמרה איהי מיניה ואמר איהו אזול ואבדוק נפשאי דאנסיב אתתא ואם יהיה לו בנים ממנה נמצאו דבריה בדאים. אבל לפי אבא מרי ז"ל לאו אמילתא דלעיל קאי דא"כ היכי קאמר ר' אמי אף בזו יוציא ויתן כתובה דהא במילתי' דלעיל לית לה כתובה אלא אמתני' קאי דקתני שהה עמה עשר שנים אינו רשאי ליבטל ויוציא ויתן כתובה. אמר הבעל לא אגרשנה אלא אזול ואבדוק נפשאי ואם יהיו לו בנים ממנה א"ר [אמי] יוציא ויתן כתובה. הוא אומ' הפילה בתוך עשר ולא אוציא והיא אומרת לא הפלתי ויש לב"ד לכופו ולהוציא מידו א"ר אמי אף בזו היא נאמנת דאם איתה דאפלה נפשה בעקרתא לא מחזוק ואם נשאת לשלישי ואמרה איהי אפילי' ויש לי כתובה והוא אומר לא הפילה ולית לה כתובה בכה"ג מאי בעל מהימן. ג)ואי אמרת נמי הפלית כלומר ויש לה כתובה והוא אומר לא הפלתי כלל מסתי' דאיהו נאמן ולא אמרי' בהא נפשה בנפלנית לא מחזוקה להוציא כתובה מידו. ומאי דפי' הרב אלפס בהיא אמרה מיניה לענין כתובה קא' כדין מנה לי בידך והלה אומר איני יודע. לא נהיר דהיכא דאמר הוא מינה דבעי לאפוקי בלא כתובה ודאי כגון דאומר מינה קודם נישואין דאי בשעת נישואין היתה ראויה לבנים ולבתר הכי אינה ראויה לא מפסדה כתובה בהם דנסתחפה שדהו [וא"כ] איכא לעיוני דהא קי"ל כרב נחמן ור' יוחנן דאמרי מנה לי בידך והלה אמר איני יודע פטור אע"ג דקי"ל כר"ג גבי מוכת עץ אני והוא אומר לא כי אלא דרוסת איש את דאיהי מהימנא דברי ושמא ברי עדיף. הא אסיקנא בפ"ק דכתובות שאני התם דאיכא חזקה מגופיה אי נמי משום דאיכא למימר מיגו אבל הכא כי היכי דאיכא חזקה לדידה דבת בנים איכא חזקה לדידיה

ג) נרלה דל"ל בכב"ג מתי מי בעל מהיען לו דהיל מהיענה ומתפתב לתיהו מהימן וכו'.